

## Degeaba strigă pomii la frunze, să nu plece

Nicu Hăloiu

---

Degeaba strigă pomii la frunze, să nu plece

E toamnă iar copile și bate rece vântul,  
dar dorul meu copile, e parcă mai fierbinte,  
e toamnă iar afară, frunza se vestejește,  
o duce vântu-n aer, ți-acoperă mormântul,  
tu ai plecat copile tăcut, în somn, cuminte!

Mi-e dor de glasul-ți blând, cald și delicat,  
de glasul tău copile cu care îmi vorbeai,  
de ți-aș fi spus atunci și ai mai fi rămas,  
ca tu să mai rămâi, o cum aș fi strigat,  
cum strigă pomul frunza, nu pleca, mai stai!

E toamnă iar copile și vântul bate rece,  
degeaba-ncerc copile, acuma, să te strig,  
tu ai plecat departe și nu te mai întorci,  
degeaba strigă pomii la frunze, să nu plece,  
că frunzele tot pleacă și parcă-i tot mai frig!

\*

Icoana ta!

Și tu te-ai dus, te-ai dus, te-ai dus,  
În lumea ta, acolo sus  
Că, n-ai putut să mai rămâi,  
Iar aici am rămas eu  
Și-un dor ce nu pot să-l cuprind,  
să înalț rugi spre Dumnezeu  
Și lumânări să-ți mai aprind  
La căpătâi!

Pe aici multe s-au schimbat,  
Din vechiul loc eu am plecat  
Că-n mine-ardea un foc mocnit  
Nimic din ce știi n-a rămas,  
S-a dus tataie, blându-mi tată  
Și-o altă lume m-a atras,  
Care s-a aprins deodată  
De neoprit!

Și-am luat cu mine un tablou

Unde-s acum, la locul nou  
Ca să nu te pot uita,  
Să te privesc din când în când  
Și-n amintirea ta curată  
Să port în suflet și în gând  
Cu-aceiași dragoste de tată  
Icoana ta!